

138. GENERAL VO NGUYEN GIAP – BIG VICTORY, GREAT TASK; *Pall Mall Press, London, 1968, 120 blz.*

NOV 68 OIR O.C.V.
WILJWE LITERATUUR

Dit is een vertaling van een beschouwing over de oorlog in Vietnam van de hand van de Noordvietnamese minister van buitenlandse zaken, verschenen in Nhan Dan en Quan Doi Nhan Dan, van 14-16 september 1967. Giap betoogt dat de Amerikaanse poging om het platteland uit de handen van de communisten te houden mislukt is. De oorlog is in een impasse geraakt en de Amerikanen staan voor het alternatief de oorlog tot het noorden uit te breiden (wat onwaarschijnlijk is) of steeds meer troepen naar Vietnam te zenden. En des te meer de oorlog geamerikaniseerd wordt des te sneller zal het satellieten-regime in Saigon desintegreren. De Noordvietnamezen staan nog voor een harde en moeilijke taak. De manier om de Amerikanen uit Vietnam te krijgen is hen te onderwerpen aan een langgerekte oorlog, om zo hun moreel uit te hollen. Daar is geduld en vastberadenheid voor nodig. "The U.S. imperialists' neo-colonialist war of aggression will certainly be defeated. The people's war of the heroic Vietnamese people will certainly win complete victory" (blz. 120).

Het boek wordt ingeleid door David Schoenbrun. Deze merkt op dat het geschrift een grote dosis propaganda bevat. "The propaganda, however, is based just as heavily on reality, the reality of the resistance spirit of a valorous people, whatever else they may be" (xvii).

bovendien door zeer ontoegankelijk terrein van elkaar gescheiden. Hierin kan echter verandering komen. Er is sprake van groeiende samenwerking en China is op het tapijt verschenen. Het wordt ervan verdacht in toenemende mate wapens en opleiding te verschaffen. De VS zien hierin aanleiding om daartegenover de regering van wapens en opleiding te voorzien. Dit houdt het gevaar in dat men de Birmaanse communisten een nationalistische anti-buitenlandse glans verleent. Bovendien werkt iedere wapeninjectie van buitenaf een strikt militaire oplossing van de problematiek in de hand. Het is niet in het belang van Amerika of van wie dan ook (behalve misschien van China) dat de regio het toneel van lange bloedige guerrilla-oorlogen wordt. Aan de andere kant is een balkanisatie al evenmin wenselijk. Niets brengt de grote mogelijkheden zo snel in huis als ruzies tussen instabiele, kleine vorstendommen. Het probleem kan niet worden opgelost door volledige overgave van Rangoon of New Delhi aan alle tribale eisen. De stammen hebben aanspraak op speciale rechten in overeenstemming met hun diverse identiteiten. Maar hun argumenten voor een onafhankelijk bestaan zijn minder overtuigend. De grootste stam, die der Karens, telt 2½ miljoen leden. Geen van de stamgebieden is economisch levensvatbaar. Opgesloten tussen twee ruziemakende reuzenbuurmannen (China en India) is er ook geen vooruitzicht op politieke levensvatbaarheid. De beste oplossing is een bepaalde vorm van autonomie, waarbij men meer op zachte dan, zoals tot nog toe, op harde maatregelen moet vertrouwen. Geen van de beide regeringen is tot nu toe met een acceptabele formule gekomen om het tribale separatisme tegemoet te treden, hoewel India al vier jaar lang met de Naga's onderhandelt. De Chinese interventie kan zijn nut hebben als het wat urgentie brengt in de eindeloos gerekte gesprekken die tussen regering en stammen aan de gang is.

132. ROGER M. SMITH – CAMBODIA: BETWEEN SCYLLA AND CHARIBDIS; *Asian Survey (Institute of International Studies, University of California)*, vol VIII, no. 1, 1968, blz. 72-79.

NOV. 68 Nieuwe
 Russische
 Ev. v. 1968

Schrijver, 'assistant professor of political science' aan de Universiteit van Michigan, onderzocht de achtergronden van de recentelijke ommezwaai in de buitenlandse politiek van prins Sihanouk van Cambodja. Beginnende met de intern-politieke ontwikkeling, beschrijft hij hoe de radikaal-linkse groeperingen, die tot midden 1966 hun stempel op de politiek drukten, werden opgevolgd door een conservatieve regering onder generaal Lon Nol. Sihanouk slaagde er niet langer in een compromis-politiek t.a.v. beide groepen te voeren en toen hij overtuigd werd van de noodzaak om de economie te liberaliseren, gingen de radicalen over tot gewelddadige acties. De pogingen van Sihanouk om hen te sussen door twee linkse ministers, Chan Seng en So Nèm, in het kabinet op te nemen, mochten niet baten.

De rebellen stuurden aan op een secessiebeweging onder de Khmer, de belangrijkste ethnische minderheid, die volgens Sihanouk steun kregen vanuit Hanoi en Peking, zodat ook spoedig van de "Khmer Reds" en "Khmer Viet Minh" gesproken werd. Hier ligt de band tussen de interne problematiek en de externe betrekkingen: Sinds 1964 was de buitenlandse politiek vooral gericht geweest op Hanoi en Peking, die hun invloed nu op de opstandelingen concentreerden, hetgeen uit buitgemaakt propaganda-materiaal was gebleken. Zo zei Sihanouk op 3 april '67: "The masters of the Khmer Viet Minh are the Viet Minh and the Viet Cong" en hij sprak er zijn onrust over uit, dat de secessie-beweging via de hulp van buitenaf van Cambodja een nieuw Vietnam of Laos zou kunnen maken.

Waarschijnlijk om een breuk te vermijden verklaarden nu Hanoi, het NLF en Peking, Cambodja's grenzen te zullen respecteren (hetgeen zij in 1966 geweigerd hadden), maar